

Η εισήγηση μας από την εκδήλωση στην Αθήνα (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Οκτώβρη του 2018 στην ηλεκτρονική σελίδα της [Bandiera](#).

Περιεχόμενο

Η εισήγηση μας από την εκδήλωση στην Αθήνα

October 14, 2018

Την Πέμπτη 19 Ιουλίου πραγματοποιήθηκε εκδήλωση-συζήτηση στην Αθήνα από την Ταξική Αντεπίθεση (ομάδα Αναρχικών και Κομμουνιστών) με θέμα: **ο αντιδραστικός άξονας Ελλάδας-Κύπρου Ισραήλ και ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας στην Κύπρο**. Η εκδήλωση άνοιξε με εισήγηση από την Ταξική Αντεπίθεση με επίκεντρο την στρατηγική συμμαχία Ελλάδας - Ισραήλ και τον άξονα Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ και ακολούθησε εισήγηση από μέλος της συλλογικότητας μας που παρευρέθηκε και συμμετείχε στην εκδήλωση.

Η εισήγηση δημοσιεύτηκε στο 3ο τεύχος (10/2018) της έντυπης παρέμβασης δρόμου Έφοδος στον Ουρανό από την Ταξική Αντεπίθεση που κυκλοφόρησε πριν λίγες μέρες.

Την (ανα)δημοσιεύουμε αυτούσια:

Σύντροφοι/φισες χαίρομαι που είμαι σήμερα μαζί σας και έχω την ευκαιρία να μοιραστώ εμπειρίες και εκτιμήσεις κι από τις δικές μας μάχες. Αυτές τις μέρες συμπληρώνονται 44 χρόνια από το πραξικόπημα της ελληνικής χούντας με σύμμαχο την ε/κ ακροδεξιά οργάνωση ΕΟΚΑ Β (15 Ιουλίου 1974) και ακολούθως την τουρκική εισβολή στην Κύπρο (20 Ιουλίου). Αυτές τις συμφορές μας έφεραν οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και συγκρουόμενοι εθνικισμοί που κλιμακώνονταν συνεχώς από την δεκαετία του 1950 και μετά.

Έχει σημασία να κάνουμε μια ιστορική αναδρομή όχι μόνο για σκοπούς ενημέρωσης, αλλά και γιατί εκτός των άλλων, η κυρίαρχη τάση στην πολιτική προσπαθεί να απαλείψει από την συλλογική μνήμη των Κυπρίων την ολιστική ιστορία της Κύπρου και στη θέση της να εγκαθιδρύσει μέσω της παιδείας και του καθεστωτικού λόγου, έναν αλυτρωτισμό γεμάτο σωβινισμό και εθνικισμό ο οποίος σίγουρα δεν μπορεί να συμβάλει σε ένα κοινό μέτωπο με τους τ/κ προσοδευτικούς ανθρώπους.

Αντίστοιχα και σε συνάρτηση με το κεντρικό θέμα της σημερινής εκδήλωσης, οι ενεργειακοί και στρατιωτικοί άξονες Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ που προβάλλονται με «εθνική ομοψυχία» ως «κινήσεις προστασίας του «ελληνισμού», δεν είναι τίποτα άλλο παρά εργαλεία και μοχλοί πίεσεως των μεγάλων παιχτών της περιοχής (π.χ. απέναντι στην Τουρκία που προσπαθεί να κάνει τους δικούς της

ακροβατισμούς και εκτός «δυτικού πλαισίου») για να υποτάξουν ολόκληρη την περιοχή στους σχεδιασμούς τους.

Βέβαια, η παραποίηση της ιστορίας χρησιμεύει και ως ιδεολογικό όπλο που υπηρετεί το δυτικό ιμπεριαλισμό, ο οποίος για δεκαετίες επιδιώκει να διατηρήσει την Κύπρο ως οργανικό τμήμα των γεωστρατηγικών του σχεδιασμών στη Μεσόγειο, τη Β. Αφρική, την Μέση και Εγγύς Ανατολή. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο επιδιώκει να υποδαυλίζει, να αξιοποιεί και να εργαλειοποιεί τις εθνοτικές διαφορές, να αναπαράγει ένα διαιρετικό πλαίσιο εντός της κυπριακής κοινωνίας που θα του επιτρέψει να παρεμβαίνει. Είτε αυτοπροσώπως, είτε μέσω των δύο νατοϊκών κρατών (Ελλάδας και Τουρκίας) στις οποίες οι δύο κοινότητες αποτείνονται για να ισχυροποιεί η μια τη θέση της έναντι της άλλης και αποπροσανατολίζοντας από ένα κοινό μέτωπο στο οποίο οι εργαζόμενοι -ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι- θα μπορούσαν να αγωνιστούν μαζί για την ανεξαρτησία της Κύπρου απέναντι στους ιμπεριαλιστές και τις ντόπιες αντιδραστικές αστικές τάξεις.

Ένα κοινό, ταξικό και διεθνιστικό μέτωπο που θα όριζε το Κυπριακό όχι ως «ελληνοτουρκική» διαφορά, ούτε ως αφηρημένα πρόβλημα «διαμοιρασμού εξουσίας», αλλά ως πρόβλημα του οποίου η ταξική συνθήκη και η κεντρική σύγκρουση που το διαπερνά είναι: ιμπεριαλισμός - λαός. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο θα μπορούσε να επαναφέρει το Κυπριακό ζήτημα (ως επιμέρους) στη κοινωνική του βάση, και την αντιθετική σχέση κεφαλαίου - εργασία (το γενικό) που χαρακτηρίζει το καπιταλιστικό κοινωνικό πλαίσιο και τον ιμπεριαλισμό, μιας και ο τελευταίος συνιστά ανώτερο στάδιο ανάπτυξης των καπιταλιστικών παραγωγικών σχέσεων. Την ίδια στιγμή βέβαια που η ιστορική συγκυρία επιβάλλει να τεθεί το Κυπριακό ζήτημα (ως επιμέρους) και με πολιτικούς όρους, δηλαδή εναντίωσης στον εθνικισμό, το φασισμό και τις ξένες στρατιωτικές παρουσίες.

Το εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα που άρχισε να αναπτύσσεται την δεκαετία του 1920 με την συγκρότηση των πρώτων συνδικάτων αλλά και την ίδρυση του κομμουνιστικού κόμματος Κύπρου (1926) που δρούσε υπό συνθήκες παρανομίας επί αγγλικής αποικιοκρατίας, είχε στο επίκεντρο του την κοινή δράση Ελλήνων και Τούρκων εργατών. Στην αντιαποικιακή εξέγερση των Οκτωβριανών το 1931, πέφτουν νεκροί και μέλη της κομμουνιστικής νεολαίας, ενώ με την καταστολή της, στελέχη του κόμματος εξορίζονται. Το ΚΚΚ συμμετείχε με δεκάδες εθελοντές στον Ισπανικό εμφύλιο το 1936 στο πλευρό αναρχικών και κομμουνιστών που μάχονταν ενάντια στους φασίστες του Φράνκο.

Την δεκαετία του 1940 το κίνημα πρωτοστατεί στον αντιαποικιακό αγώνα έχοντας ακόμα και νεκρούς σε διαδηλώσεις από πυροβολισμούς της αποικιακής αστυνομίας. Εκείνη την περίοδο άρχισαν να αναπτύσσονται δικοινοτικοί ταξικοί αγώνες. Μετά την λήξη του παγκοσμίου πολέμου, οι κομμουνιστές πρωτοστάτησαν στο κίνημα αποστράτευσης ενάντια στα σχέδια των Άγγλων να στείλουν τους αντιφασίστες εθελοντές σε πολεμικές εκστρατείες της Αγγλίας για να καταστείλει απελευθερωτικά κινήματα. Σε μια τέτοια διαδήλωση, έπεσε νεκρός ο Τάσος Κυθραιώτης από πυρά Άγγλου αξιωματικού, στις 8 Οκτωβρίου 1945.

Ο εμφύλιος στην Ελλάδα εντείνει την ιδεολογική σύγκρουση και τον πολιτικό διαχωρισμό στη ε/κ κοινότητα. Οι εθνικιστές ιδρύουν οργάνωση Χ στην Κύπρο, στα πρότυπα της αντίστοιχης στην Ελλάδα που είχε αρχηγό τον Γρίβα. Οι Χίτες στην Κύπρο προσπαθούσαν με επιθέσεις να εκφοβίσουν αριστερούς και συνεργάζονταν με την αποικιακή αστυνομία για την καταστολή των συνδικάτων.

Το 1948 έγιναν και οι μεγαλύτερες και πιο άγριες απεργίες στην Κύπρο, με την συμμετοχή ε/κ και τ/κ εργατών. Τα δεξιά συνδικάτα και οι Χίτες ενίσχυαν τους απεργοσπάστες, η αστυνομία πυροβολούσε απεργούς μεταλλωρύχους, ενώ αυτόνομες ομάδες εργατών απάντησαν με δυναμίτες! Τότε γίνονταν καθημερινά συλλήψεις, δίκες και φυλακίσεις απεργών.

Η στροφή του ΑΚΕΛ (ιδρύθηκε το 1941 σαν η νόμιμη έκφραση του ΚΚΚ που αυτοδιαλύθηκε το 1944) προς το σύνθημα «ένωση και μόνο ένωση» (με την Ελλάδα) εγκαταλείποντας την εξελικτική

προσέγγιση που είχε προηγουμένως (αυτοκυβέρνηση-αυτοδιάθεση-ένωση) αλλά και η απροθυμία του να στηρίξει δυναμικές μορφές αντίστασης, αφήνει ελεύθερο το πεδίο στην εκκλησία και την δεξιά παράταξη να πάρει την ηγεμονία του ανταποικιακού αγώνα. Επιστέγασμα αυτών των εξελίξεων είναι ο ερχομός του Γρίβα στην Κύπρο, μετά από κάλεσμα του Μακάριου, για να ηγηθεί ένοπλου αγώνα με σκοπό την ένωση με την Ελλάδα. Ο Γρίβας ως γνωστό ίδρυσε την ΕΟΚΑ που ξεκίνησε την δράση της την πρώτη Απριλίου 1955.

Τα επόμενα χρόνια αναδύεται ο εθνικισμός-σοβινισμός ως κυρίαρχο ηγεμονικό πλαίσιο μέσα στις δύο κοινότητες, ενώ παράλληλα ο αμερικανοβρετανικός ιμπεριαλιστικός παράγοντας βρήκε την κατάλληλη ευκαιρία να εκμεταλλευτεί, να υποδαυλίσει αυτό το εθνικό μίσος και να μετατρέψει το Κυπριακό από αποικιακό ζήτημα, σε ζήτημα «ελληνοτουρκικής» αντιπαράθεσης. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, το 1958 κατά την αποικιακή περίοδο, ξεσπούν οι πρώτες ένοπλες κοινοτικές συγκρούσεις. Την ίδια χρονία ιδρύθηκε η TMT, ένοπλη σοβινιστική τ/κ οργάνωση που είχε σαν στόχο την διχοτόμηση.

Η Κύπρος, η θέση της οποίας αναβαθμίζεται όλο και περισσότερο σε γεωπολιτικό και γεωστρατηγικό επίπεδο, εντάσσεται τότε όλο και πιο έντονα στους σχεδιασμούς των Άγγλων αλλά και των Αμερικανών. Τη δεκαετία του '50 έχουμε την ανάδυση του αραβικού ανταποικιακού εθνικισμού που έχει ως αποτέλεσμα την απομάκρυνση των Βρετανών από τον έλεγχο της διώρυγας του Σουέζ (κάτι που αναγκάζει τους Βρετανούς να μεταφέρουν το στρατηγείο της περιοχής στην Κύπρο). Χαρακτηριστικές οι δηλώσεις του Βρετανού πρωθυπουργού Ήντεν, το '56, που αναφέρει ότι η βιομηχανική ζώνη των Βρετανών εξαρτάται από τις πετρελαιοπηγές της Μέσης Ανατολής, στις οποίες η Κύπρος παίζει ένα πολύ σημαντικό ρόλο ως σταθμός ανεφοδιασμού και ότι σε περίπτωση που χαθεί ο έλεγχος στις πηγές αυτές, συνεπάγεται τεράστια οικονομικά προβλήματα για τη Μ. Βρετανία. Επίσης, την ίδια περίοδο οι Αμερικανοί επιδιώκουν μια πιο διευρυμένη και αναβαθμισμένη παρουσία στην περιοχή, ενώ έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον στο να παραμείνει αρραγής η ΝΑ πτέρυγα του ΝΑΤΟ διατηρώντας μια ελληνοτουρκική ισορροπία δυνάμεων στην Κύπρο.

Το 1960 με την επιβολή των συμφωνιών της Ζυρίχης-Λονδίνου δημιουργήθηκε στην ουσία ένα κράτος προτεκτοράτο. Αυτές οι συμφωνίες έβαζαν σε λειτουργία μια σειρά από ωρολογιακές βόμβες που στα επόμενα χρόνια θα έπνιγαν την Κύπρο στο αίμα. Έθεταν το νέο κράτος ουσιαστικά υπό την κηδεμονία των «εγγυητριών δυνάμεων» Ελλάδας, Τουρκίας και Μ. Βρετανίας. Το σύστημα διακυβέρνησης ήταν εξαιρετικά δυσλειτουργικό και συνέβαλε στον εθνικό ανταγωνισμό και διαχωρισμό.

Με τις συνθήκες αυτές η Μ. Βρετανία διατηρεί μέχρι σήμερα το 5% των κυπριακών εδαφών υπό την κατοχή της και στα εδάφη αυτά αναπτύσσει στρατιωτικές βάσεις που χρησιμεύουν και ως ορμητήριο και μετόπισθεν των πολέμων του ΝΑΤΟ σε άλλες χώρες όπως Ιράκ, Αφγανιστάν και Συρία.

Το 1963, τρία χρόνια μετά την εγκαθίδρυση του κυπριακού κράτους, οι κοινοτικές συγκρούσεις οξύνονται και επεκτείνονται καθώς έδρασαν παραστρατιωτικές οργανώσεις και στις δύο κοινότητες. Σε πολιτικό επίπεδο αφενός η ε/κ εθνικιστική ελίτ επιχειρεί να μονοπωλήσει την εξουσία του κυπριακού κράτους διατηρώντας παράλληλα τη θέση για Ένωση με τη Ελλάδα και αφετέρου η τ/κ εθνικιστική ελίτ, επιχειρεί να δημιουργήσει συνθήκες γεωγραφικού διαχωρισμού με την προοπτική οριστικής διχοτόμησης.

Με όχημα τη «διπλή ένωση» οι νατοϊκοί κύκλοι επεξεργάστηκαν σχέδια ντε φάκτο διχοτόμησης του νησιού έχοντας ως στόχο η Κύπρος να μοιραστεί ανάμεσα στις «σφαίρες επιρροής» της ελληνικής και της τουρκικής αστικής τάξης, δρώντας ως τοποτηρητές των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων στην περιοχή. Διατηρώντας επομένως το γεωστρατηγικό έλεγχο της Κύπρου υπό την ευρύτερη ηγεμονία της Δύσης (αμερικανικοί κατασκοπευτικοί σταθμοί, βρετανικές βάσεις κλπ), υπονομεύοντας την ανεξαρτησία και την εδαφική ακεραιότητα της Κύπρου και εξυπηρετώντας τους συνολικότερους

σχεδιασμούς στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου και Μέσης Ανατολής.

Εκείνη την περίοδο, τόσο το 1958, όσο και αργότερα τα πρώτα χρόνια της ανεξαρτησίας, δολοφονούνται ε/κ και τ/κ κομμουνιστές, από εθνικιστές στις δύο κοινότητες. Ίσως τα δούμε εκτενέστερα σε μελλοντική εκδήλωση, για την ώρα δεν θα επεκταθώ αλλά θα κάνω μια ξεχωριστή αναφορά στην διπλή δολοφονία του τ/κ Ντερβίς Αλι Καβάζογλου και του ε/κ Κώστα Μισιαούλη (μέλη του ΑΚΕΛ) από την ΤΜΤ στις 11 Απριλίου 1964. Κι αυτό γιατί η ιστορία τους συμπυκνώνει την σύγχρονη κυπριακή τραγωδία.

Κύριος στόχος τότε των δολοφόνων ήταν ο Καβάζογλου που πρωτοστατούσε στη κοινή πάλη της εργατικής τάξης και ήταν αποφασισμένος να αντιταχθεί με κάθε μέσο στα σχέδια των εθνικιστών και ιμπεριαλιστών για να επιβάλουν την διχοτόμηση και τον διαχωρισμό. Το 1963 όταν γενικεύονταν οι δικοινοτικές συγκρούσεις, είχε πει: «Οι ιμπεριαλιστές τα κατάφεραν να οδηγήσουν τους νέους της Κύπρου – Έλληνες και Τούρκους – να πολεμούν ο ένας τον άλλο με όπλα και να σκοτώνονται. Αυτοί οι νέοι που ως τα χτες ακόμα δούλευαν μαζί στα ίδια μεταλλεία, αυτοί που πότιζαν με τον ιδρώτα τους την ίδια γη για να τους δώσει ψωμί για τα παιδιά τους”.

Σύμφωνα με μαρτυρίες τ/κ συντρόφων (που μετά την δολοφονία αποχώρησαν από το ΑΚΕΛ έχοντας πολιτικές διαφωνίες αλλά και την εκτίμηση ότι δεν τον προστάτεψε) πιθανολογείται ότι ο Καβάζογλου οδηγήθηκε στο ριψοκίνδυνο σχέδιο μιας ένοπλης κατάληψης του χωριού Λουρουτζίνα όπου δολοφονήθηκε, με σκοπό την μετατροπή του σε φρούριο κατά της πολιτικής του διαμελισμού που εφάρμοζε ο Ντενκτάς (πολιτικός ηγέτης της ΤΜΤ).

Ο Μισιαούλης που εκείνη την μέρα συνόδευε τον σύντροφο του σε εξόρμηση και θυσιάστηκε μαζί του, έχει πίσω από το όνομα του μια διπλή ιστορία πολιτικής δολοφονίας. Ο ανιψιός του με το ίδιο όνομα, εργάτης, δολοφονήθηκε από την ΕΟΚΑ Β στις 17 Ιουλίου 1974, σε ηλικία 24 ετών. Έτσι ένας Μισιαούλης δολοφονήθηκε από τον τουρκικό εθνικισμό κι ένας άλλος αργότερα από τον ελληνικό εθνικισμό.

Για τα επόμενα χρόνια, ειδικότερα από την εγκαθίδρυση της χούντας στην Ελλάδα το 1967 και μετά, οι επεμβάσεις της στην Κύπρο, η ίδρυση της ΕΟΚΑ Β από τον Γρίβα το 1971 και η δράση της, οι εξελίξεις μέχρι και τα τραγικά γεγονότα του 1974, αλλά και τι ακολούθησε από τότε μέχρι σήμερα, θα τα αφήσω για την ώρα να τα δούμε πιο αναλυτικά, μελλοντικά σε άλλη εκδήλωση όπως προείπα, αλλά και μέσα από την συζήτηση σήμερα ενδεχομένως.

Η δική μας αντίληψη σχετικά με τα ιστορικά γεγονότα, αλλά και ειδικότερα στην σημερινή συγκυρία, είναι ότι μόνο ένα ενιαίο δικοινοτικό κίνημα, με ουσιαστικό πολιτικό περιεχόμενο, με ταξικό και μαχητικό χαρακτήρα, μπορεί να αντιπαρατεθεί με τις επιδιώξεις των ελίτ στις 2 κοινότητες, να παλέψει ενάντια στο βίαιο διαχωρισμό, τον εθνικισμό και την κατοχή, να υπερβεί τα πλαίσια που καθορίζουν οι κυρίαρχες τάξεις και να θέσει τους δικούς του όρους και προϋποθέσεις, στην προοπτική για την απελευθέρωση από ιμπεριαλιστές αλλά και ντόπιους δυνάστες.

Είναι κάτι που τονίσαμε από την ιδρυτική μας διακήρυξη πριν σχεδόν ένα χρόνο και που προσπαθούμε να προωθήσουμε μέσα από τις επαφές μας, τις εκδηλώσεις, τις παρεμβάσεις και τις δράσεις που είχαμε μαζί και με τουρκοκύπριους συντρόφους, όπως ήταν για παράδειγμα η διαδήλωση στις βρετανικές βάσεις στην Λεμεσό που ήταν ορμητήριο επιθέσεων στην Συρία πριν λίγους μήνες. Σε αυτό το πλαίσιο ήταν και η αντιφασιστική-αντικατοχική κινητοποίηση που πραγματοποιήσαμε προχτές στην Λευκωσία με την συμμετοχή και τ/κ οργανώσεων.

Θα κλείσω με κάποια σχόλια σχετικά με τις διακρατικές στρατηγικές συμμαχίες με το Ισραήλ. Οι υπό διαμόρφωση ενεργειακοί (αλλά και στρατιωτικοί) άξονες Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ, όπως και Ελλάδας-Κύπρου-Αιγύπτου προβάλλονται από την ντόπια ε/κ αστική τάξη ως «δίκτυ προστασίας»

απέναντι στις επιδιώξεις του ανταγωνιστικού τουρκικού κεφαλαίου. Στην πραγματικότητα βέβαια δεν είναι τίποτα άλλο παρά εργαλεία και μοχλοί πίεσεως της ιμπεριαλιστικής «Αυτοκρατορίας» των ΗΠΑ με σύμμαχο την ΕΕ για να υποτάξουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ολόκληρη την περιοχή υπό τη δυτική ηγεμονία.

Από την άλλη το τουρκικό κεφάλαιο θέτει το ζήτημα αξιοποίησης των ενεργειακών κοιτασμάτων της Ανατολικής Μεσογείου μέσω της κατασκευής ενός αγωγού προς Τουρκία, που θα προμηθεύει την Ευρώπη με φυσικό αέριο, με στόχο να καταστεί η Τουρκία διαμετακομιστικός σταθμός και περιφερειακός ενεργειακός κόμβος. Η τουρκική αστική τάξη επιδιώκει να γίνει Ευρασιατικός κόμβος αερίου εκμεταλλευόμενη τη μεταφορά φυσικού αερίου από το Αζερμπαϊτζάν προς την Ευρώπη, την ενεργειακή συνεργασία με το ιρακινό Κουρδιστάν και την ένταξη των κοιτασμάτων της Ανατολικής Μεσογείου σε αυτό το συνολικό εγχείρημα.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο έχουμε και το ζήτημα του East-Med. Ο αγωγός αυτός που θα μεταφέρει φυσικό αέριο από την περιοχή της ΝΑ Μεσογείου (Ισραήλ, Κύπρος) προς την Ελλάδα και από 'κει στην Ιταλία, με στόχο να προμηθεύει την ευρωπαϊκή αγορά, αποτελεί νομιμοποίηση της ληστείας και απόσπασης του φυσικού πλούτου των Παλαιστινίων. Τα δικαιώματα του κοιτάσματος «Λεβιάθαν» που συνορεύει με την κυπριακή ΑΟΖ ανήκουν ιστορικά στον παλαιστινιακό λαό.

Πρέπει να πούμε ότι η συνεργασία Κύπρου-Ισραήλ που αναβαθμίζεται συνεχώς την τελευταία δεκαετία, άρχισε να μορφοποιείται επί της “αριστερής” κυβέρνησης Χριστόφια το 2008 και φυσικά εντατικοποιήθηκε και επεκτάθηκε (ιδιαίτερα στον στρατιωτικό τομέα) το 2013 μέχρι σήμερα από την δεξιά κυβέρνηση Αναστασιάδη.

Είναι χαρακτηριστική η εχθρική στάση που κράτησε το κυπριακό κράτος απέναντι στην διεθνή αποστολή αλληλεγγύης των πλοίων προς την Γάζα τον Μάιο του 2010, τότε που ως γνωστό εκείνες τις μέρες έγιναν και οι δολοφονίες ακτιβιστών από το ισραηλινό πολεμικό ναυτικό, όταν εισέβαλε στα πλοία.

Συγκεκριμένα στις 29 Μαΐου το κυπριακό κράτος απαγόρευσε τον απόπλου του Στόλου της Ελευθερίας από τα λιμάνια της Κύπρου, αλλά και την επιβίβαση κόσμου που ήθελε να συμμετέχει στην αποστολή. Τα πλοία μετέφεραν περίπου 700 άτομα και 10.000 τόνους ανθρωπιστικής βοήθειας. Η αιτιολόγηση τότε ήταν ότι “η Κυπριακή Δημοκρατία δίνει αγώνα επιβίωσης και ότι πρέπει να αποφεύγονται οι οποιεσδήποτε ενέργειες, οι οποίες προκαλούν δυσκολίες, ακόμα και ζημιά σε αυτό τον αγώνα.” Στην πραγματικότητα απλά εκτελούσε εντολές του ισραηλινού κράτους.

Οι δολοφονίες από τους Ισραηλινούς έγιναν ξημερώματα της 31ης Μαΐου.

Ακολούθως, τον Δεκέμβρη του 2010 η κυβέρνηση Χριστόφια υπέγραψε την Αποκλειστική Οικονομική Ζώνη (ΑΟΖ) μεταξύ Κύπρου και Ισραήλ, παρά τις αντιδράσεις του Λιβάνου, καθώς παραβιάζονταν κυριαρχικά του δικαιώματα.

Ακόμα και τα τραγικά γεγονότα με την έκρηξη πυρομαχικών στην ναυτική βάση στο χωριό Μαρί, στις 11 Ιουλίου 2011, που είχε σαν αποτέλεσμα 13 νεκρούς και 62 τραυματίες, σχετίζονται με τις σχέσεις Κύπρου-Ισραήλ.

Τα πολεμοφόδια ήταν αρχικά στο υπό κυπριακή σημαία πλοίο Μόντσεγκορσκ, που κατευθυνόταν αρχές του 2009 από το Ιράν προς τη Συρία, ναυλωμένο από ιρανική εταιρεία.

Η κυπριακή κυβέρνηση, μετά από σήμα του Ισραήλ και πιέσεις των ΗΠΑ, ανέλαβε να ελέγξει το πλοίο στο λιμάνι της Λεμεσού. Στα κοντίνερ βρέθηκαν πυρομαχικά, τα οποία δεσμεύτηκαν στο νησί, αφού

“παραβιαζόταν το εμπάργκο εξαγωγής όπλων από το Ιράν”, όπως δήλωσε η κυπριακή κυβέρνηση σε συνεννόηση με ΗΠΑ και Ισραήλ. Έτσι φυλάσσονταν στην ναυτική βάση στο Μαρί μέχρι που έγινε η έκρηξη τους.

Εμείς γενικότερα και σε αυτό το ζήτημα δίνουμε ιδιαίτερη βαρύτητα σε ότι αφορά την δράση μας. Ήδη έχουμε τοποθετηθεί ξεκάθαρα ενάντια στην οποιαδήποτε συνεργασία Κύπρου-Ισραήλ, για τον αντιδραστικό χαρακτήρα που έχει ο άξονας Ελλάδα-Κύπρου-Ισραήλ και προσπαθούμε να αναδείξουμε τον βρώμικο ρόλο του κυπριακού κράτους ως υπηρέτης των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων, αλλά και τους κινδύνους που εμπεριέχουν αυτές οι συμμαχίες για τους λαούς στη ευρύτερη περιοχή. Ταυτόχρονα επιδιώκουμε με την δράση μας σε αυτό το πεδίο να εκφράσουμε την αλληλεγγύη μας στον ηρωικό αγώνα του Παλαιστινιακού λαού που βιώνει τον милитарιστικό σοβινισμό του ισραηλινού κατοχικού στρατού.

Αλληλεγγύη εκφράζουμε παράλληλα στα τμήματα εκείνα της αριστεράς και των αναρχικών που δρουν στο Ισραήλ ορθώνοντας έμπρακτα ανάρσταση απέναντι στις πρακτικές εθνοκάθαρσης που εφαρμόζει η ισραηλινή κυβέρνηση, όπως και στους αντιρρησίες συνείδησης που αρνούνται να συμμετάσχουν σε αυτή την σφαγή.

Τονίζουμε ότι σε αυτό το έγκλημα εις βάρος του παλαιστινιακού λαού, συμμετέχει όχι μόνο το κυπριακό κράτος, αλλά και όλα ανεξαιρέτως τα κόμματα που στηρίζουν αυτή την πολιτική.

Θεωρούμε αδιανόητο, για μια χώρα όπως η Κύπρος η οποία συνεχίζει να βρίσκεται υπό τον κλοιό ξένων στρατευμάτων και η ανεξαρτησία της οποίας συνεχίζει να παραβιάζεται από τον κατοχικό τουρκικό στρατό, να συμμετέχει στην στήριξη με οποιοδήποτε τρόπο της κατοχής μιας άλλης χώρας και της αφαίμαξης του πλούτου των Παλαιστινίων.

Σκοπός μας είναι να μπορέσουμε να συμβάλουμε όχι μόνο τοπικά, αλλά και διεθνώς σε ένα ευρύτερο συντονισμό κινημάτων και οργανώσεων, στην προοπτική συγκρότησης ή ισχυροποίησης μετώπων αντίστασης στην επιθετικότητα των ιμπεριαλιστών. Εκτιμούμε σύντροφοι/φισες ότι ειδικά εδώ δίνουμε κοινό αγώνα, η δική σας συμβολή είναι κρίσιμη και πολύ σημαντική, όπως και η δράση σας την οποία παρακολουθούμε στενά και δίνει δύναμη και σε μας. Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας.

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Bandiera \(Ομάδα\)](#), [Δεκαετία 2010-2019](#), [2018](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:bandiera:isigisi&rev=1599134958>

Last update: **2025/04/20 19:41**

